

Mening er. Men hvad jeg lige saa indtrængende vil opfordre til, er, at vi alle enes om at bringe en Lov i Stand, som økonomisk kunde sikre tilstadekomne Arbejdere og omkomne Arbejders efterladte. Det har dog fra først af været Meningen at sikre disse, og det bør ikke forvirre nogen, at man nu her vil tage hele Befolkningen med i et Forhold, hvor alle netop have været enige om, at man gerne vilde grunde en særlig Ret for Arbejdere, og jeg kan ikke forstaa, at man har villet bringe en saadan Lov ind i dette Forhold fra deres Side, der just repræsenterer Arbejderne. Det kan jo være meget kært at ville tage hele Befolkningen med, men Begrundelsen kan ej gives, og det er ikke meget praktisk. Stulle vi staa paa den historiske Udvillings Grund, som de Herrer jo betone at ogsaa de vilde, maa vi blive ved det Grundlag, som i sin Tid forelaa for Tinget, nemlig Tilbejbringelse, ikke af en Understøttelseslov for hele Befolkningen, men om en Lov om Ulykkesforsikring for Arbejderne i Genhold til de Betragtninger, der i sin Tid laa til Grund for det Forslag til en saadan Lov som blev forelagt og behandlet her.

Indenrigsministeren (Hørring): Efter at det høje Ting har hørt det oplysende Foredrag, som nu blev holdt af det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen), hvis Autoritet til at tale om det her foreliggende Emne er almindelig anerkendt, kan jeg fatte mig meget fort. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, at dette Forslag i Grunden ikke var andet end Regeringens Forslag, hvori der var indlagt nogle ny Tanker, men mod denne Udtaalelse maa jeg rigtignok paa det bestemteste protestere. Det Regeringsforslag, hvortil han sigtede, er jo det Forslag til Lov om Arbejdernes Sikring mod Følgerne af Ulykkestilsælde under Arbejdet, som har været fremsat i Løbet af flere Aar indtil Samlingen 1891—1892; men dette Forslag hvilede jo udelukkende paa den Grundantagelse, at det offentlige har Interesse i at fordrø, at de Arbejdsgivere, som drive et efter Erfaring farligt Erhverv, ogsaa bidrage til Sikring af deres Arbejdere i Ulykkestilsælde, hvortil der ikke der var Tale om, at Staten skulde overtage nogen som helst Forpligtelse med Hensyn til Udredelsen af Forsikringsbeløbet. Den ny Tanke, der er indlagt, i nærværende Forslag, er, at man gaar helt bort fra Arbejdsgivernes Forpligtelse og gaar over til at lægge hele Forpligtelsen paa Staten. Ganske vist saar Staten til Gengæld Ret til at udskrive en særlig Stat efter de i For-

slaget givne Regler, men dette forandrer ikke Forholdet, thi i Virkeligheden bliver det Staten, der afholder Udgiften. Nu maa man spørge: Af hvilken Grund skal en saadan Forpligtelse lægges paa Staten? Har Staten, da en saadan Forpligtelse til at sørge for at afbøde Følgerne af Ulykkestilsælde? Man kan ikke sige, at Staten har nogen Skyld i, at Ulykkestilsældene ske; det er noget, der ikke paa nogen Maade kan gøres gældende, hverken i Almindelighed eller med Hensyn til de særlige Ulykkestilsælde, der foresalde i forskellige Bedrifter. Det maatte vel altsaa nærmest være den ærede Ordførers Sag at oplyse om, af hvilke Grunde man vilde lægge denne ny Forpligtelse over paa Staten, men i saa Henseende havde den ærede Ordfører, saa vidt jeg forstod ham, egentlig ikke andet at henvise til, end at Regeringens tidligere Forslag havde medført mange Vansteligheder, at det var saa vanstelig at sætte Grænsen mellem dem, der vare forpligtede, og dem, der vare berettigede, og at fastsætte, hvilke Forsikringsbeløb der skulde udredes. Naar man stod over for alle disse Vansteligheder, var det en Maade, hvorpaa man kunde komme ud over dem, at lægge hele Forpligtelsen over paa Staten. Det er dog ikke nogen fyldestgørende Grund til at gøre det til en Statsopgave at betale Forsikringsbeløbene til dem, der komme til Stade eller omkomme ved Ulykkestilsælde. Jeg vil derfor lægge den ærede Ordfører paa Sinde at skaffe en anden Grund end den, at man ad denne Vej klarer de Vansteligheder, Regeringens tidligere Forslag frembød. De Vansteligheder, der have været ved Regeringens tidligere Forslag, ere ikke større, end at man godt vilde kunne komme ud over dem, naar man vilde arbejde videre i den Retning og søge at hjælpe sig saa godt, man kunde. Men ganske at forandre Grundlaget for den hele Forsikring er noget, hvortil man ikke er berettiget under Henvisning til, at man ikke har været i Stand til at løse Opgaven paa det tidligere givne Grundlag. Nu tror jeg i øvrigt, at de ærede Forslagsstillere ingenlunde ere komne ud over Vanstelighederne ved den Ordning, som de have tænkt sig. Ogsaa, der bliver der en Grænse at trække, nemlig en Grænse mellem de Personer i Samfundet, som ere berettigede til at oppebære Understøttelse i Tilsælde af Ulykkestade, og de andre, der skulle være pligtige til at betale Omkostningerne derved gennem den særlige Stat til Staten. Denne Grænse turde være nok saa vanstelig at trække, navnlig er det vistnok givet, at saaledes som den er trukken i det foreliggende